

ELS JOVES

«La gent gran sovint s'està massa a seure. Busca tenir-ho tot per a estar bé. Electrodomèstics, cotxe, televisió. Només busca fer pessetes. No és capaç de canviar. Cadascú està en el seu món, viu la seva vida, el seu negoci, i no es vol embolicar amb res més. I ningú no vol sentir atacada la seva manera de viure».

Això ho diuen, a cada pas, els joves progressistes, que volen millorar el món.

Sí, el món s'ha de millorar, però ¿com ho fem?

— — —

En Raphael ha acabat la seva brillant actuació. Dóna fi a l'última d'una inacabable sèrie de reverències i petons...

El xiscle d'una noia es fon entre la multitud. Ella però, se sent única. L'hi ha semblat que el cantant l'ha mirada un moment. Es posa a somniar. De nit i de dia. Escriu al Raphael i... la seva felicitat arriba al màxim quan rep una foto firmada. Somnia molt més.

Pot ser que visqui tota la vida somniant. Pot ser, molt poc, que un dia, sense saber per què, tingui una impressió de buit, de que en Raphael era menys del que esperava.

Això pot ser molt poc, perquè per la majoria en Raphael és en Raphael. Qui pogués ser com ell!

— — —

*"Oh que cansada estic de la meua
covarda, vella, tan salvatge terra
i com m'agradaria d'allunyar-me'n*

*Però no he de seguir mai el meu somni
i em quedaré aquí fins a la mort".*

Una nena, que ja a primera vista es veu que tota la vida ha estat «niña bien», acaba de cantar-ho. Entre el públic dos noiets, un de catorze anys i un de setze se la miren embadalits. Aquella mena de «timidesa» els ha captivat. Aplaudeixen.

La Gillermina, el Serrat, la nova cançó. Aquests sí que són fermes. A Catalunya sempre n'hi ha de fermes! Siguem catalanistes! Fins a la mort!

Aquells jovenets varen trobar els seus ídols. Infalibles...

Però un dia es van enterar que en Serrat cobrava trenta mil pessetes per cada actuació que feia, de mala gana.

Aquesta suma va anar augmentant. Per a tots els cantants.

Tot d'una (ja ho sabeu) amb una fosca aventura, en Serrat va començar a cantar en castellà. I la Gillermina... i tots.

El catalanisme ja no comptava. Si ells sempre ho havien dit que els hi era igual el català que el castellà o que el xinès!

El noi dels setze anys, parlava de tot això al seu amic més petit. Però aquest no volia veure-ho. Continuava adorant als seus ídols: «Qui ho prohibeix tot això? Bah!».

L'altre, però, se'n preocupava i va fer quelcom que mai no havia fet: meditar el què deien les cançons d'aquelles figures.

En Serrat deia: «ara que encara tinc veu, i encara puc creure en Déu». En Raimon, el seu famós misatge, deia que l'home només és cendra, matèria, sense sentit. Per en Lluís Llach: «una flor d'avui es marceix just a l'endemà». O sigui que, com que no hi ha cap flor que duri, més val que no ens prenguem res seriosament.

I aquell noi va pensar que tothom ho acceptava massa alegrement això. Ell va proposar-se, havent-ho meditat, no fer-ne més cas.

Però els altres no feien igual. Tots els ídols cada vegada eren més admirats. I el que deien també. I el que feien també! I ningú no havia pensat el perquè...

— — —

Qui era en Bertrand Russell? Era un filòsof que només el coneixien els estudiants. Ara, amb la seva

SASTRERIA

CAMISERIA

RIERA

ANTIGUA CASA BALDUFAS

TRAJOS DE 1.ª COMUNIO A MIDA I FETS

Plaça de las Ollas, 18

Telèfon 270 05 27

GRANOLLERS